

advarer. Hvorfor gør han det? Det gør han, fordi der i sikkerhedspolitiske dokumenter tilbage fra starten af 1990'erne og op til nu er sket en kolossal forskydning i ordvalget. Fra at vi skulle nå det mål, som også den socialdemokratiske ordfører karakteriserede, med et helt Europa, et udelt Europa, har vi pludselig bevæget os til en dagsorden, der hedder, at vi nu sætter nye skillelinjer.

Det er ærgerligt, for det er første gang i den generation, jeg tilhører, at vi havde mulighed for at lave et helt, sammenhængende og nedrustet Europa, altså bære videre på det, der var drømmen i 1980'erne og starten af 1990'erne. Så forskellig er dagsordenen blevet på noget mindre end 10 år. Det, vi i dag diskuterer, er forslag, der grundlæggende er båret af de gamle fjendebilleder.

Regeringen skriver i den skriftlige fremsættelsestale:

»Det er regeringens opfattelse, at Polens, Den Tjekkiske Republiks og Ungarns tiltrædelse af Den Nordatlantiske Traktat vil forøge det nordatlantiske områdes sikkerhed.«

I SF er vi af den stik modsatte opfattelse, nemlig at vi med denne skæbnesvangre beslutning er i færd med at begå en fejltagelse.

Alle forsvarspolitiske ordførere ved fra et besøg i Rusland, at alle politiske kredse i Rusland har advaret imod udvidelsen. Jeg tror, mange tog derover med en formodning om, at det nok var specielt nationalisterne og kommunisterne, men det var det ikke, det var alle kredse i Rusland, der advarede.

Derfor er det ene sikre resultat af denne beslutning en svækkelse af reformkræfterne i Rusland, og det andet sikre resultat er, at det bliver ganske besværligt at lave nedrustningsaftaler. Alle ved, at den russiske Duma har udskudt godkendelse af START II-aftalerne netop på grund af udvidelsen her. Alle ved også, at Rusland vil skifte over og lægge øget vægt på atomvåbenstrategien. Men frem for alt mødte vi russiske politikere fra vel alle lejre, der spurgte fulde af undren: Hvorfor udvidelsen efter ophævelsen af Warszawa-pagten, efter Tysklands genforening og efter de politiske forandringer både i Rusland og i de lande, der tidligere var en del af Sovjetunionen? Hvorfor det her? Vi mødte ikke alene undren, jeg tror også, vi mødte bitterhed. Jamen, spørger nogle, skal Rusland da diktere den sikkerhedspolitik? Og svaret er i sagens natur: Nej, det skal vi selv ud fra en analyse af, hvad vi mener bedst tjener

danske og europæiske sikkerhedspolitiske interesser, og det gør en sikkerhedsarkitektur, der inddrager Rusland og ikke kun delvis, som ved NATO-Rusland-Rådet, hvor Rusland jo, som også understreget af hr. Jensby, reelt er udelukket fra NATO's beslutninger.

Da vi sidst diskuterede spørgsmålet her, lå det ordførerne meget på sinde, at de baltiske lande kom med. Jeg kan huske, at den daværende konservative ordfører, hr. Per Stig Møller, sagde, at hvis vi får en udvidelse, der ikke omfatter de baltiske lande, er de baltiske lande i den værst tænkelige situation. Jeg vil bare konstatere, at hvis hr. Per Stig Møller havde ret, befinder de baltiske lande sig i den værst tænkelige situation. Hvordan har Det Konservative Folkeparti det med det? Alle ved jo, at de baltiske lande ikke kommer med i NATO af grund, som jeg ikke behøver at nævne.

Da statsministeren rundede det sociale topmøde af i København i marts 1995 sluttede han af, syntes jeg, med meget kloge ord. Han sagde: »Nu er tiden til at flytte midler væk fra militær til økonomisk, social og miljømæssig udvikling.« Det var en klog konklusion på afslutningen af den kolde krig. Hvad er det, vi er i gang med her? Det stik modsatte, nemlig igen at sætte en dagsorden, der betyder oprustning, der betyder at binde midler til militær, som i stedet kunne have været anvendt til økonomisk fremgang, social udvikling og miljømæssig oprydning. Dem binder vi nu til en ny runde i kaprustningen.

Jeg skal runde af med at sige, at SF vil stemme nej til det her forslag. Vi vil gøre, hvad vi formår for, at det ikke bliver til noget, og derfor det forslag om en folkeafstemning, som vi skal behandle bagefter. Vi synes, det er en forkert beslutning. Vi synes, den gode beslutning fra starten af 1990'erne var at fortsætte med at udbygge OSCE som det omfattende sikkerhedspolitiske organ i Europa, der muliggjorde vidtgående nedrustningsaftaler, og som for alvor tog fat på de konfliktskabende forhold på det europæiske kontinent.

Jørgen Estrup (RV):

Beslutningen om NATO's udvidelse er et led i en proces, hvis mål er klart defineret som at skabe et kollektivt sikkerhedssystem, der omfatter hele Europa. Det er ikke det afsluttede skridt i processen, vi står over for her. Jeg synes, der er al mulig grund til at understrege, at det tværtimod er et meget indledende skridt,